

[Lorentzen.]

vi jo i og for sig behandlet i tinget, da loven blev vedtaget, men jeg må måske henlede opmærksomheden på, at egnsudviklingsrådet nu har afgivet beretning for året 1958-59. Det fremgår heraf, at der for hvert af finansårene 1958-59 og 1959-60 er stillet 50 mill. kr. til disposition for egnsudviklingsrådet til ydelse af lån eller statsgaranti for lån samt 5 mill. kr. til udgifter i forbindelse med projekteringer m. v. Det er endvidere oplyst, at i forbindelse med det arbejde, som er udført af egnsudviklingsrådet fra den 20. august 1958 til 1. september 1959, har handelsministeriet i 24 tilfælde tiltrådt rådets indstilling om at give statsgaranti for lån til et samlet beløb af ca. 17 mill. kr., hvoraf dog de 6 mill. kr. er reserveret til senere brug. Vi får imidlertid ikke at vide, hvor disse lån er placeret, og hvilke virksomheder der har fået dem. Jeg mener, at dette har stor betydning for det høje tings bedømmelse af betydningen af denne lov. Endvidere er det oplyst, at i 28 tilfælde har egnsudviklingsrådet ikke ment at kunne indstille til den højtærede handelsminister, at der blev ydet finansieringsbistand.

Vi finder, at det for staten må være en naturlig sparebestræbelse at få denne lov afviklet. Nu ved jeg godt, at man eventuelt vil henvise til, at det er garantier, der er tale om, men jeg må måske pege på, at garantier til industriforetagender altid er forbundet med stor risiko, og at de fleste kautionister jo må være indstillet på på et eller andet tidspunkt at komme til at betale, hvis virksomheden ikke selv kan bære tabet. Vi mener, det er et af de farligste områder, staten kan komme ind på, dette at skulle bedømme, om en industri er i stand til at klare sig, hvis den får hjælp af staten under den ene eller den anden form. I hvert fald vil det være et meget farligt moment for dem, der vil klare sig selv — og det er som regel de alledygtigste, der vil prøve at klare sig selv — at de måske bliver handicappet over for pengeinstitutterne, hvad angår spørgsmål om lån, i forhold til de mindre dygtige, der står med statsgaranti. Derfor må jeg som tidligere bestemt fraråde at fortsætte med denne ordning, og jo hurtigere tinget kan ophæve egnsudviklingsloven, jo bedre tror jeg det

vil være både for staten og for konkurrencen inden for industrien.

Vi skal ikke bestride, at der kan forekomme ekstraordinære opgaver, ved hvis løsning staten må træde til. Vi har peget på, at hvis der er tale om at undersøge, hvorvidt der findes salt, kali eller andet, er det naturligt, at staten hjælper. Men så må den høje regering fremsætte lovforslag, når den mener, situationen er inde, således at hele Danmarks befolkning kan få kendskab til den pågældende opgave.

Med disse ord skal jeg anbefale forslaget til velvillig behandling.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte forslag til folketingsbeslutning vil blive omdelt.

Den første sag på dagordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring i lov om afgift af forlystelser.

Valgt blev: *Edel Saunte, Chr. Christiansen, Poul Hansen (Grenå), Aage Knudsen, Kolbjørn, Th. Mikkelsen, Peter Nielsen, Baunsgaard, Niels Andersen, Foged, Vagn Bro, Henry Christensen, Ladefoged, Helga Pedersen, Hanne Budtz, Asger Jensen og Weikop.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring af loven om oprettelse af „Statens almindelige Videnskabsfond“.

Valgt blev: *Kolbjørn, K. B. Andersen, Alsing Andersen, Hougaard, Frode Jakobsen, Lars M. Olsen, Hans Rasmussen, Helge Larsen, Gøtting, Martin, Hartling, Skov Jørgensen, Lorentzen, Østergaard, Ole Bjørn Kraft, Bøgholm og Jacob Pedersen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring i lov om ungdommens uddannelsesfonds forvaltning og virksomhed.